"Dneska si hraju na masňáky!"

"Jo. Nikam nejdem."

"Ten, kdo chce jít dneska dál, je blb."

Rozepínáme přezky usáren, rozvazujem uzlíky kletrů a do koberce z jehličí letí celty a spacáky. Snad jen tři metry od našeho ležení začíná pláž, která se po dalších metrech mění ve vyleštěnou hladinu Máchova jezera.

"A prdíme i na paďoury", zařve Záclonka a ukazuje na čerstvě natřený drátěný plot, běžící kolem nás od nevidim do nevidim.

Paďouři se objeví vzápětí. Naleštěná fialová Felicie projede trávníkem a zastaví před chatou v bavorském stylu. Táta pašák vykouzlí klíčenku a po zatracujícím pohledu na naši skupinku odemkne paďourskej ráj. Matka vyloví z kufru čtyři velké tašky, asi aby neměli hlad, a pihatej kluk na nás čučí přes struny rakety.

Holka nohatka se stříbrným ohonem se nepodívá ani napravo ani nalevo a zmizí v bavorském azylu.

"Nápad", zařve někdo od nás. "Uděláme si Novu."

Komerční vysílání na sebe nenechá dlouho čekat. "Vážení televizní diváci. Vítá vás opět Zbyněk Merunka", zaječí někdo od nás, "a právě sledujete již 2093. díl oblíbeného seriálu Dallas."

Ti za plotem fungují bez chyby. Synáček vyvleče z garáže plastový stůl a roztáhne nad ním modrožlutý slunečník Camel. Matka dostrká ještě čtyři plastová křesílka a táta trampobijec plechovou konstrukci grilu. Jen nohatka zůstává v ulitě.

Ti za plotem sklízejí z naší strany vřelé ovace. Seriál pokračuje. Trampobijec sype do grilu dřevěné uhlí a matka rve plátky masa, slaniny a cibule na tenký špíz. Kluk slintá. Za tenký pramínek kouře sklidí trampobijec mohutný potlesk.

"Jdem se koupat", navrhne někdo od nás. Jdem.

Ti za plotem dosáhli vrcholu slasti. Celá rodina, tentokrát i s nohatkou sedí pod deštníkem Camel a cpe do hlavy voňavé ražniči.

Vůně masa se dopotácí až k našemu pelíšku. Dostáváme hlad. Vepřovka není marná.

Ti za plotem poříhali a taťka vyndal z chladící tašky orosenou láhev Gambrinusu. Veselý seriál se stočil na špatnou stranu. Zteplalá voda v čutoře Gambrinus nenahradí.

Ti za plotem se bleskově přesunou k dalšímu dobrodružství. Kluk zmizí v domečku a za chvíli se vrací s tenkou šňůrou prodlužovačky. Taťka postaví na zakopaný špalek, asi k tomu účelu, přenosnou telku. Chvilku si hraje s camrlíky ladění. Do lesa vběhne Mike Hammer a pokropí nás dávkou z automatické pistole.

Nohatka si nacpala na uši volkmena a opustila svět.

Z borovic slétla tma. Sedíme u malého skomíráčku, blbnem a vzpomínáme. Každou chvíli někdo z nás zabloudí očima na ty za plotem, a když zjistí, že se nic neděje, vrátí se mezi kamarády.

Ti za plotem sledují stále obrazovku.

Měsíc je jako pětikačka.

"Zas má ten ksicht," zašeptá Dali. Dalekohled jde z ruky do ruky a pak ještě několikrát dokola. Hádáme se, jestli ten ksicht na měsíčním koláči je Kaiser nebo Lábus.

Za plotem přistávají vrtulníky s další várkou raněných do M.A.S.H. 4077.

"Teď snad už jenom Penthaus", zasyčí Záclona a naše holky se začnou chichotat.

Ti za plotem zklamali. Trampobijec vypnul telku a odnesl ji do chaty. Na plastovém stolku se rozzářila punčoška propanbutanového vařiče.

Ti za plotem hrají chvíli kanastu. Táta zívne, něžně pohladí Felicii a jdou spát. Mamina pečlivě uklidí stůl a kluk sbalí Camel a odnese jej do chaty.

Představení skončilo, zapomeňte. Ti za plotem se ještě chvíli mrcasí po domku a pak uvadne světlo za světlem.

Uleháme do jehličí a vyhřátého písku. Jen blázni by se pokusili dneska sčítat hvězdy. Jsou nahoře i dole, napravo i nalevo, je jich moc i pro Einsteina. Ani ty, co napadaly na hladinu, nezhasly.

Do ticha zavržou panty dveří od těch za plotem. Siluleta nohatky orámovaná stříbrnou retuší měsíce jde trávníkem k jezeru. V ruce kytaru.

"Ty vole, Penthaus bude," zašeptá Dali a souká se potichu ze spacáku. Holky zamelou něco o nadržených pitomcích a otočí se k nám zády.

"Kdo má po vojně , může", velím. Můžou všichni.

Průzkumná četa vyrazí podél plotu k jezeru. V místě, kde přehlídnem celou pláž pod chatou zaujmeme šmírovací polohu.

Nohatka sešla na pláž a opatrně opřela kytaru o vyplavený pařez borovice. Chvíli brouzdá mělčinou a zanechává za sebou řetízky stop. Potom usedne na vyplavený špalek a do klína vpustí luby kytary. Ladí podle sluchu. Jednotlivé tóny skákají jak žabičky kamínku po hladině. Dlouhé vlasy odhodí trhnutím hlavy dozadu a štíhlý krk kytary zabodne mezi Velký a Malý vůz.

Chvilička ticha. Prsty, co můžeme jen tušit, se rozběhnou po strunách a hmatníku.

Akordy nafouknut=é héliem plují v prostoru. Tiše dolétnou až k nám a tichým rupnutím padají všude okolo. V té tmě to není jen mechanická záležitost prstokladů. I měsíc se zvědavě zastaví a skloní ucho k modré planetě. Stojíme a zelené pletivo nám vrývá rýhy do tváří. Posloucháme tiše, až příliš tiše.

My za plotem.

povídka získala cenu v literární soutěži Trapsavec 1996